

Från ryska pubar till norska fängelser

– Intervju med **Joakim Hansen Solbakken** från Humming People

En solig fredag eftermiddag ringer jag Joakim Hansen Solbakken, sångare och frontman i det norska americanabandet Humming People, som i år är bokade att spela på Midsummer '19 vid Pörkenäs.

– Halå du, svarar Joakim Hansen Solbakken på sin muntert klingande norska.

Vart är det riktigt jag har ringt, frågar jag lite nyfiskt.

– Jag är i Hemsedal, mitt bland de soliga högfjällen i Norge.

Efter en kort stund av delad glädje över det vackra värvädrat kommer vi snabbt in på Humming Peoples historia och utveckling, som – i likhet med deras musik – framstår som väldigt harmonisk och organisk. I många band och musikgrupper är det snarare regel än undantag att bandmedlemmar byts ut och att den enda konstanten kanske utgörs av en frontperson, men Humming Peoples uppsättning har varit oförändrad ända sedan 2009. När det begav sig var bandmedlemmarna bara tonåringar. Killarna hade lärt känna varandra i kyrkan, där just musiken var ett viktigt inslag. Joakim och de andra medlemmarna i bandet (Christer, John och Øyvind) upptäckte där att de delade både musiksmak och ett gediget intresse för att skapa musik. Joakim förklarar att bandet ursprungligen startade från idén och viljan att ge någonting till människor, att få göra människor glada, och att förmedla sin musik som en gåva till de som vill ta emot den. Det är en vision som bandmedlemmarna är trogna än idag.

Mycket vatten har runnit under broarna sedan bandet startade, och i dagens läge är Humming People ett väldigt berest och garvat band, med hundratals spelningar i bakspegeln. Bandet har rent av spelat i Finland en gång tidigare, närmare bestämt på Humlefestivalen 2015. Det

flitiga turnerandet har ibland upplevts som utmanade, men senaste ett och ett halvt år har tempot avtagit en aning, och för tillfället tar Humming People endast på sådana gig som medlemmarna verkligen vill göra.

Existentiellt djupa sångtexter

Den som lyssnat på Humming Peoples musik har antagligen noterat att deras sångtexter ofta har ett existentiellt djup, och att de många gånger behandlar teman som också känns igen från Bibeln och den kristna traditionen. Exempelvis sången Carry Me Home för tankarna till liknelsen om den barmhärtige samariten, och låten Freedom uttrycker någonting som påminner om det kristna hoppet om frälsning.

– Även om vi i Humming People betraktar oss som ett ”vanligt band”, dvs. inte som ett lovsångsband eller ett band som spelar explicit kristen musik, finns vår kyrkliga bakgrund alltid med i bilden. Det som är fascinerande med musiken är att oavsett vad man sjunger om finns det en potential att beröra människor. I rätt stund och sammanhang kan vilken musik som helst fungera som en lovsång. Det spelar ingen roll om man är i en kyrka, en pub eller ett fängelse, Gud kan möta människor i musiken varsomhelst.

150 fängelseinspelningar

På tal om musik i fängelsemiljöer är det något som Humming People också har erfarenhet av. Tillsammans med Frälsningsarmén har bandet gjort mer än 150 fängelseinspelningar. För ett antal år sedan uppträdde bandet dessutom i det norska högsäkerhetsfängelset i Halden. Konserten bandades och släpptes senare som en liveskiva, Live At Halden Prison. Joakim berättar om idén bakom fängelsekonserterna.

– Inspirationen till dem kom från Johnny Cash och hans spelningar i

Folsom State Prison i Kalifornien, som kulminerade i en av musikhistoriens mest kända liveskivor, Johnny Cash at Folsom Prison. Alla i Humming People är nämligen hängivna Johnny Cash-fans. Att spela i fängelser har verkligen format oss som band, och vi har märkt att fängelser kan erbjuda en väldigt avväpnande och ärlig miljö. En väldigt konkret lärdom vi tagit med oss från fängelsekonserterna är att ifall man kan fånga en grupp nedslagna fängelsekunders uppmärksamhet, och sedan lyckas hålla den, då kan man göra mycket. För oss var det hela mycket lärorikt, och jag tror att det fanns en ömsesidighet i det; fängelsekonserterna gjorde både oss och fångarna gott.

Obarmhärtig konkurrens

Under intervjun passar jag på att ställa Joakim en av de frågor jag själv ständigt återkommer till då jag lyssnar på Humming Peoples musik: Varför är de inte mer kända än vad de är? Joakim skrattar glatt innan han svarar.

– Vi har faktiskt frågat oss själva samma sak många gånger, vi har trots allt jobbat väldigt hårt. Saken är väl den att det finns många talangfulla människor i musikbranschen, och att konkurrensen är obarmhärtig. Sist och slutligen räcker det kanske inte ens med rå talang, man måste också ha rätt kontakter, och möta rätt personer vid rätt tillfälle. Det kan vara svårt att försörja sig på musik ifall man vill satsa helhjärtat på endast ett projekt, men vi hoppas fortfarande på att en dag kunna göra just det.

Därmed inte sagt att Humming People inte haft en viss framgång, för det har de verkligen. Samarbetet med Phil Madeira och Emmylou Harris är ett sådant exempel. Phil Madeira är en amerikansk låtskrivare, musiker och producent som bland annat producerat Humming Peoples två senaste skivor. För de som inte vet vem Emmylou Harris är kan i sammanhanget nämnas att hon är en veritabel legend inom countrymusiken,

med bland annat 14 Grammys och ett Polarpris i bagaget. I samband med inspelningen av Humming Peoples förrföra skiva, City of Lost Men (2014), medverkade Harris som gästsolist på låten Lost Men. Joakim berättar att alla i bandet grät när de hörde Harris sjunga deras sång för första gången.

– Det var en stor upplevelse, och Harris var väldigt förtjust i vår sång, vilket självklart betydde mycket för oss. Samarbetet med Emmylou Harris är något vi är stolta och glada över och vi är tacksamma till vår producent, Phil Madeira, som såg till att det blev av.

Pubspelning i Ryssland

Ett av de starkaste turnéminnena Joakim har är från när Humming People spelade i en pub i Ryssland. Medlemmarna i Humming People var vid tillfället omkring 17 år gamla och hade rest till den ryska staden Pskov för att spela, som en del av ett projekt som ordnades av församlingen på killarnas hemort. När Humming People dök upp i lokalen där de skulle spela hade bandet inga förväntningar, men det

skulle snart ändras. Det visade sig nämligen att puben var fylld till bristningsgränsen. När Humming People sedan drog igång sitt set märkte bandmedlemmarna att publiken hade lärt sig bandets låtexter utantill på förhand – vilket i sig var en bragd eftersom bandet vid den tiden ännu inte hade släppt någon skiva – och att deras nya ryska fans dessutom glatt och hurtigt sjöng med i låtarna. Att stå där på scen och spela samtidigt som folk i de främre raderna sjöng, eller ropade ut, deras egna låtexter till dem var en ganska överväldigande upplevelse för en bunt oerfarna sjuttonåringar med stora drömmar. Joakim skrattar och säger att de kände sig som rockstjärnor för en kväll, men tillägger att han tror att det mest handlade om att Humming People i den situationen åtnjöt fördelen av att vara nyhetens behag.

– Vi var säkert lite exotiska i deras ögon, eftersom vi kom från utlandet.

USA-turnering fint minne

Att turnera i USA placerar sig också högt upp på listan över Joakims och resten av

Humming Peoples fina minnen.

– Vi har spelat på musikfestivalen Americana Festival i Nashville, Tennessee, och har också turnerat från Texas till New York. Vår musik blev mycket väl mottagen i USA, och att få turnera i Amerika och sjunga våra egna engelskspråkiga sånger för en amerikansk, engelsktalande publik har betytt mycket för oss. Det att amerikanerna tog till sig vår musik var i sig en form av bekräftelse på att vi gjort någonting rätt.

Avslutningsvis frågar jag Joakim ifall han vill tillägga någonting eller framföra en hälsning till Kummins läsare.

– Vi ser fram emot att komma till Finland och spela på Midsummer. Vi älskar att resa, och våra bästa gig har vi alltid då vi haft möjligheten att resa lite tillsammans före. Resandet svetsar liksom ihop oss på ett sätt som sedan också märks då vi skapar musik tillsammans. Vi är övertygade om att Midsummer kommer att bli en riktigt bra spelning!

TEXT: JAKOB BACKLUND